

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14.10.1997, sp. zn. 4 To 865/97, ECLI:CZ:KSCB:1997:4.TO.865.1997.1

Číslo: 5/1999

Právní věta: Ustanovení § 314g odst. 2 tr. ř. , které ukládá samosoudci povinnost nařídit hlavní líčení po podání odporu proti trestnímu příkazu, nevyklučuje, aby samosoudce učinil meritorní rozhodnutí ve věci mimo hlavní líčení, a to i před jeho nařízením, vyvstanou-li v této době okolnosti předpokládané ustanovením § 231 tr. ř. *)

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 14.10.1997

Spisová značka: 4 To 865/97

Číslo rozhodnutí: 5

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Rozhodnutí soudu

Předpisy: 141/1961 Sb. § 231 141/1961 Sb. § 314g odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Českých Budějovicích zrušil ke stížnosti okresního státního zástupce usnesení Okresního soudu ve Strakoncích ze dne 27. 8. 1997 sp. zn. 1 T 303/96 a tomuto soudu přikázal, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Usnesením ze dne 27. 8. 1997 sp. zn. 1 T 303/96 Okresní soud ve Strakoncích podle § 314c odst. 1 písm. b) a § 172 odst. 2 písm. a) tr. ř. zastavil trestní stíhání obžalovaného J. H. pro skutek spočívající v tom, že obžalovaný dne 1. 8. 1996 ve stavu středního stupně opilosti ve V. po předchozím slovním konfliktu v restauraci Zlatý soudek napadl J. S., kterému vyhrožoval fyzickým napadením. Požadoval od něj cigarety, které mu J. S. odmítl dát, dále mu strhl z krku řetízek z bílého kovu s přívěskem a z místa činu odešel.

Uvedeného jednání se dopustil i přesto, že pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 28. 2. 1996 pod sp. zn. 2 T 136/95 byl obžalovaný odsouzen pro trestné činy krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a), b) tr. zák. v jednočinném souběhu s trestným činem poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák. k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Tímto jednáním měl spáchat trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. d), e) tr. zák.

Zdůvodnění okresního soudu pro zvolený postup vycházelo z toho, že v této trestní věci by přicházelo v úvahu uložení souhrnného trestu odnětí svobody podle § 35 odst. 2 tr. zák. či upuštění od uložení souhrnného trestu podle § 37 tr. zák., neboť z rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne 4. 2. 1997 sp. zn. 5 T 21/96 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 25. 4. 1997 sp. zn. 9 To 127/97 byl obžalovaný odsouzen pro trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. k souhrnnému trestu odnětí svobody na dvacet měsíců s výkonem trestu do věznice s ostrahou, za současného zrušení výroku o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 28. 2. 1996 sp. zn. 2 T 136/95, jakož i všech dalších rozhodnutí na tento výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Trest, k němuž nynější trestní stíhání může vést, je zcela bez významu vedle trestu, který pro jiný čin byl obviněnému již uložen.

Proti tomuto usnesení podal včas stížnost okresní státní zástupce. Poukázal na skutečnost, že postupem okresního soudu došlo k porušení ustanovení § 314g odst. 2 tr. ř., neboť dne 17. 12. 1996 Okresní soud ve Strakoniciích v této trestní věci vydal trestní příkaz, jímž obžalovaného odsoudil k trestu odnětí svobody na osm měsíců nepodmíněně se zařazením do věznice s ostrahou a proti tomuto trestnímu příkazu byl podán odpor okresním státním zástupcem i obžalovaným. Má za to, že pokud byl proti trestnímu příkazu oprávněnou osobou podán ve lhůtě odpor, trestní příkaz se tím ruší a samosoudce nařídí ve věci hlavní líčení. Neztotožňuje se ani se závěrem napadeného usnesení v tom směru, že trest pravomocně uložený obžalovanému Okresním soudem v Kladně pod sp. zn. 5 T 21/96, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 25. 4. 1997 sp. zn. 9 To 127/97, kdy byl obžalovaný odsouzen pro trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. a uložen mu souhrnný trest odnětí svobody v trvání 20 měsíců, je trestem dostatečným a trest, k němuž může stíhání obžalovaného vést, je zcela bez významu vedle již uloženého trestu. Jednání obžalovaného má závažný charakter. Původně bylo kvalifikováno jako trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. Navrhl proto napadené usnesení zrušit a okresnímu soudu uložit, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Z podnětu této stížnosti Krajský soud v Českých Budějovicích přezkoumal napadené usnesení i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že stížnost je důvodná.

Na obžalovaného J. H. byla podána obžaloba dne 25. 10. 1996 pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. d), e) tr. zák., jehož se měl dopustit útokem uvedeným v napadeném usnesení dne 1. 8. 1996. Trestním příkazem Okresního soudu ve Strakoniciích ze dne 17. 12. 1996 byl obžalovaný J. H. uznán vinným tímto trestným činem a odsouzen k trestu odnětí svobody na osm měsíců nepodmíněně se zařazením do věznice s ostrahou a poškozený A. S. byl odkázán se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Proti tomuto trestnímu příkazu podali včas odpor obžalovaný J. H. i okresní státní zástupce. Po podání odporu okresní soud nařídil v této trestní věci hlavní líčení na den 4. 2. 1997, ale protože nebylo možné doručit předvolání poškozenému A. S., a to ani prostřednictvím policejních orgánů, bylo hlavní líčení odročeno na neurčito. Po odročení hlavního líčení zjistil soud prvního stupně, že obžalovaný byl pravomocně rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 4. 2. 1997 sp. zn. 5 T 21/96 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 25. 4. 1997 sp. zn. 9 To 127/97 uznán vinným trestným činem vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. a odsouzen za použití § 35 odst. 2 tr. zák. k souhrnnému trestu odnětí svobody na dvacet měsíců do věznice s ostrahou. Byl mu uložen trest zákazu pobytu na území hlavního města Prahy po dobu pěti let a současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 28. 2. 1996 sp. zn. 2 T 136/95, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 25. 4. 1997.

Podle ustanovení § 314g odst. 2 tr. ř., byl-li podán proti trestnímu příkazu oprávněnou osobou ve lhůtě odpor, trestní příkaz se tím ruší a samosoudce nařídí ve věci hlavní líčení. Z výše uvedeného popisu je zřejmé, že Okresní soud ve Strakoniciích vyhověl tomuto ustanovení, neboť hlavní líčení nařídil.

Před vydáním trestního příkazu nepřicházel v úvahu postup podle § 314c odst. 1 tr. ř., neboť teprve po vydání trestního příkazu bylo zjištěno, že obžalovaný byl v mezidobí pravomocně odsouzen pro jiný trestný čin. Nelze proto v této části přisvědčit stížnosti podané proti usnesení Okresního soudu ve Strakoniciích ve věci 1 T 303/96.

Právem však okresní státní zástupce ve své stížnosti poukazuje na nesprávnost dalších úvah v odůvodnění napadeného usnesení.

Podle ustanovení § 172 odst. 2 písm. a) tr. ř. může samosoudce po přezkoumání hledisek uvedených v § 181 odst. 1 a § 186 tr. ř. zastavit trestní stíhání, je-li trest, k němuž může stíhání vést, zcela bez významu vedle trestu, který byl pro jiný čin obviněnému již uložen. Při zkoumání důvodů uvedených v tomto ustanovení musí soud přihlížet nejen k druhu a výši trestu, který byl obžalovanému již uložen, ale musí současně zhodnotit všechny okolnosti obou trestných činů, jejich stupeň nebezpečnosti pro společnost z hlediska účelu trestu a zejména uvážit, zda trest, který obžalovaného postihl, dostatečně zabezpečí jeho výchovu tak, aby v budoucnu vedl řádný život. Nelze totiž přehlédnout, že obžalovaný byl v minulosti opakovaně soudně trestán zejména pro majetkovou trestnou činnost a znovu je trestně stíhán pro trestnou činnost stejného charakteru. Obžalovaný se nyní stíhané trestné činnosti měl dopustit tři týdny po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody uloženého mu rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. 2 T 136/95. Tento trest totiž obžalovaný vykonával od 9. 5. 1995 do 9. 7. 1996 a nyní stíhaného trestného činu se měl dopustit dne 1. 8. 1996. Již z těchto důvodů lze mít proto pochybnosti o možnosti postupu podle § 172 odst. 2 písm. a) tr. ř. Zjištěné okolnosti případu totiž nesvědčí pro to, že by trest uložený Okresním soudem v Kladně mohl být trestem dostatečným.

Je však třeba připomenout, že v případě uznání viny nyní stíhaným trestným činem nepřichází v úvahu uložení souhrnného trestu, ale naopak v takovém případě musí být obžalovanému uložen samostatný trest. Obžalovaný byl totiž rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 28. 2. 1996 sp. zn. 2 T 136/95 uznán vinným trestnými činy krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a), b) tr. zák., poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák., krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zák. a trestným činem poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák. dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu, za což mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání čtrnáct měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Tento trest vykonal dne 9. 7. 1996. Pro nyní stíhanou trestnou činnost byl vzat do vazby s počátkem vazebních lhůt od 1. 8. 1996, 17.15 hod., z vazby byl propuštěn dne 1. 4. 1997 ve 24.00 hod. a dnem 2. 4. 1997 v 00.00 hod. byl vzat do vazby na příkaz Okresního soudu v Kladně ve věci 5 T 21/96. Po pravomocném uložení souhrnného trestu odnětí svobody Okresním soudem v Kladně ze dne 2. 4. 1997 ve věci 5 T 21/96, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 25. 4. 1997 sp. zn. 9 To 127/97, byl dne 25. 4. 1997 nařízen výkon tohoto souhrnného trestu se započtením vazby od 2. 4. do 25. 4. 1997, a potom byl do souhrnného trestu započten dosud vykonaný trest odnětí svobody od 9. 5. 1995 do 9. 7. 1996. Z obsahu přiloženého trestního spisu je zřejmé, že obžalovaný byl dne 30. 9. 1997 po vykonání trestu z Věznice Ostrov propuštěn. Trestného činu vydírání z rozsudku Okresního soudu v Kladně se měl obžalovaný dopustit v průběhu měsíců říjen až listopad 1995 v době výkonu vazby ve Věznici Vinařice. Rozsudkem Okresního soudu v Kladně ve věci 5 T 21/96 byl obžalovanému uložen souhrnný trest, neboť v mezidobí byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 ve věci 2 T 136/95 dne 28. 2. 1996 odsouzen pro majetkovou trestnou činnost. Protože nyní stíhané trestné činnosti se dopustil až po vyhlášení rozsudku Obvodním soudem pro Prahu 3, přicházelo by v úvahu v této trestní věci v případě uznání viny uložení samostatného trestu.

Ze všech těchto důvodů musel krajský soud napadené usnesení zrušit a okresnímu soudu uložit, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

*) *Poznámka:*

Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí řeší otázku přípustnosti rozhodnutí mimo hlavní líčení podle analogie § 231 tr. ř. v situaci vyplývající z okolností průběhu posuzované věci, kdy soud již nařídil hlavní líčení a teprve po jeho odročení vyvstaly okolnosti předpokládané tímto ustanovením. Podle názoru redakce lze závěr o tom, že je možno po podání odporu proti trestnímu příkazu rozhodnout meritorně o věci mimo hlavní líčení, vztáhnout i na dobu bezprostředně po podání odporu, ještě předtím než samosoudce splnil příkaz ustanovení § 314g odst. 2 tr. ř. o nařízení hlavního líčení. Vyvstanou-li okolnosti odůvodňující zastavení trestního stíhání nebo přerušování, popř. podmíněného zastavení trestního stíhání, anebo schválení narovnání hned po podání odporu proti trestnímu příkazu, bylo by v rozporu s procesní ekonomikou, aby samosoudce nařídil hlavní líčení.